

– Nem kell egyedül menned – mondta Loial. Mintha kövek dübörögtek volna le egy hegyoldalon. – Sosem kell egyedül menned, amíg én is itt vagyok, Perrin.

Hirtelen zavartan megrándult a füle; mindig zavarba jött, ha valaki bátornak láthatta.

– Különben is, micsoda rossz vége lenne a könyvemnek, ha Randet bezárnák a Fehér Toronyba! És hogy írhatnék a megmentéséről, ha én magam nem voltam ott?

– Nem mész egyedül, ogier – mondta Dobraine. – Holnapra összegyűjtöm az ötszáz legmegbízhatóbb emberemet. Nem tudom, mihez kezdhetünk hat aes sedai ellen, de megtartom a hűségeskümet.

Sulinra nézett, és elgondolkozva babrálta a kezében tartott kendőt.

– Mennyire bízhatunk meg a vadakban?

– Mennyire bízhatunk meg a fagyilkosokban? – kérdezte Sorilea. A hangja is éppolyan kemény és napcserezett volt, mint ő maga. Kopogtatás nélkül rontott be a szobába. A nyomában ott volt Rhuarc is, akiből csak úgy áradt a keserű eltökéltség szaga, és Amys, akinek a hófehér haja annyira nem illett fiatalos arcvonásaihoz. Szinte mintha aes sedai lett volna. Nandera sem maradt le sokkal. Perrin érezte a szagát átítató gyilkos dühöt. Egy zöld, szürke és barna csomagot cipelt.

– Tudjátok? – kérdezte hitetlenkedve.

Nandera odalökte a csomagot Sulinnak.

– Már rég megfeleltél a *tobnak*. Négy és fél hete csinálod ezt, majdnem másfél hónapja. Még a *gai'sbainok* szerint is túl büszke vagy.

A két nő eltűnt a hálószobában.

Perrin az ingerültség szagát érezte Faile felől, amint megszólalt.

– Hajadon jelbeszéd – mormolta a felesége olyan halkán, hogy csak Perrin érthesse. Perrin hálásan visszamosolygott rá, de Faile csak a kőtáblát figyelte. Miért nem vesz részt a megbeszélésben? Mindig jó tanácsokat adott, és Perrin hálásan fogadta volna most is,

ha javasol valamit. A nő csak arrébb tett egy követ, és mérgesen Loialra nézett. Az ogier Perrint és a többieket figyelte, a játékról már el is feledkezett.

Perrin megpróbált nem felsóhajtani.

– Nem érdekel, ki mennyire bízik a másokban – mondta szárazon. – Rhuarc, kész vagy az aes sedai-ok ellen küldeni az aieleket? Hat aes sedai-jal kell elbánnunk. Százezer aiel azért még őket is meghátrálásra kényszerítené.

Pislognia kellett, ahogy kimondta ezt a számot – tízezer ember már nagy seregnek számított –, de Rand ennyi aielről mesélt neki, és Perrin az aielek táborát elnézve el is hitte, hogy ennyien vannak. Őszintén megdöbben, mikor Rhuarc szagába határozatlanság vegyült.

– Annyit nem küldhetek – mondta lassan a törzsfőnök, és csak kis szünet után folytatta. – Ma reggel értek vissza a felderítőim. A shaidók megindultak a Rokonirtó Törérből, délre menetelnek, Cairhien felé. Talán van annyi emberem, hogy megállítsam őket, mert nem küldték el a teljes seregüket, de ha ennyi lándzsát elküldök, akkor minden elveszítünk, amit eddig nyertünk. A shaidók kifosztják a várost, mire visszaérünk. Ki tudja, milyen messzire jutnak innen, talán más országokba is betörhetnek, és hogy hány szerencsétlent neveznek *gai'sbainnak* és hurcolnak el magukkal.

Harang és megvetés keveredett a szagába. Perrin egy szót sem értett belőle. Kit érdekel, mekkora területet kell majd újra meghódítaniuk – vagy hogy hány ember hal meg, bár ezt magának is nehezebbre esett bevallania –, ha másképp Randet, az Újjászületett Sárkányt Tar Valonba viszik?

Sorilea Perrint tanulmányozta. Perrin legalább olyan kényelmetlenül érezte magát, mintha egy aes sedai vizslatná, mintha a Tudós Asszony az utolsó porcikájáig felmérné, mit tud. Sorilea úgy nézett rá, mint egy törött ekére, amelyet szétszedett, és most a darabokat nézegeti, hogy vajon meg lehet-e javítani az öreg szerszámot, vagy itt az ideje keríteni egy újat.

– Mondj el neki mindent, Rhuarc! – mondta élesen.

Amys Rhuarc karjára tette a kezét.

– Joga van tudni, szívem árnyéka. Rand al'Thor vértestvére – a hangja kifejezetten gyengéd volt, de a szaga határozott.

Rhuarc keményen a Tudós Asszonyokra nézett. Dobraine-t megvetéssel méregette.

– Csak Hajadonokat hozhatok magammal és *siswai'aman*-eket – a szaga alapján előbb levágatta volna a kezét, semhogy ezt kimondja. – A többiek közül sokan nem akarná az aes sedai-okkal járni a lándzsa táncát.

Dobraine lenézően elmosolyodott.

– Hány cairhieni volna hajlandó aes sedai-okkal harcolni? – kérdezte Perrin halkán. – Hat aes sedai-uk van, nekünk meg csak a puszta vas segít.

Hány Hajadont és siswa-micsodát tud Rhuarc összeszedni? Mindegy; még mindig ott vannak a farkasok. Hány farkasnak kell elpusztulnia?

Dobraine arcáról mintha letörölték volna a mosolyt.

– Én mindenképp, Perrin uram – mondta mereven. – Én és az ötszáz emberem még akkor is mennénk, ha hatvan aes sedai várna ránk.

Sorileának még a nevetése is kemény volt.

– Ne félj az aes sedai-októl, fagyilkos.

Hirtelen, döbbenetesen, egy kis lángocska jelent meg előtte a levegőben. Tudott fókuszálni!

A láng kialudt, mikor elkezdték a pontos haditervet kidolgozni, de Perrin nem felejtette el. Aprócska volt, gyengén lobogott, de sokkal erősebb hadüzenetnek tűnt, mint bármiféle hangos harsonaszó. A legkeményebb hadüzenetnek.